

של בן-גוריון. שלטונו של בן-גוריון וכוה השפעתו המאגי על המפלגה חוסלו לפני חדשים, כאשר התפטר לוי אשכול מראשות הממשלה ולא השאיר למרכז המפלגה את הברירה אלא לבקשי להרכיבה מחדש. עתה הם נקברו סופית.

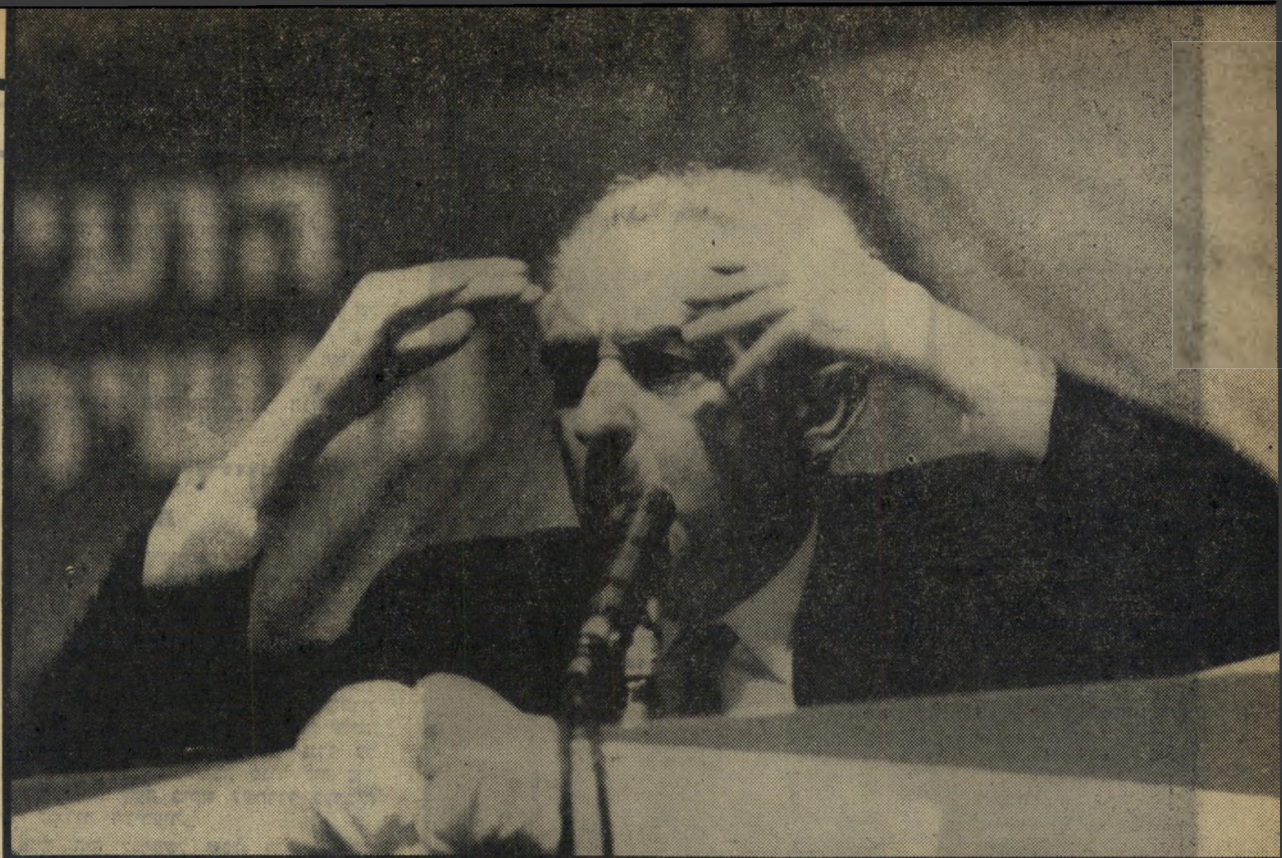
ואיש לא היטיב לדעת זאת מאשר אלה המכנים את עצמם בשם „אנשי בן-גוריון“.

★ ★ ★

חיפוד נצר ואלמוגי

ר עובדה החשובה ביותר שנקבעה בחזקתה העשירית לא התייחסה כלל לבן-גוריון. היא נגעה בשני אנשים שהתייצבו לימינו: יוסף אלמוגי ושרגא נצר. שני אלה שלטו עד כה על שני הכוחות המאורגנים היחידים במפא"י: אלמוגי על גוש חיפה ונצר על הגוש התל-אביבי. הם היו השליטים הכמעט בלעדיים של מנגנון המפלגה. הם היו מסוגלים לקבוע החלטות ולהשיג הכרעות רק באיום הכוח הניצב מאחוריהם.

עתה נקבע ברורות כי כוח זה אינו אלא דחליל. שני גופים מאורגנים וממושבעים אלה גם יחד, בתוספת כל הצעירים הוועמים

בצורה אכזרית את הילת הקדושה העוטפת את דויד בן-גוריון. שרת נשא את דבריו, כמינהגו, בעברית רהוטה ומבריקה, זכה בסימום לנשיאתה של גולדה מאיר, שהפגינה בכך את התנגדותה לבן-גוריון.

שרת נושא מעל בימת הנשיאות של ועידת מפא"י את הנאום שערור התרגשות ומהומה בקרב צירי הוועידה. נאום זה היה ניתוח מזהיר של דמותו ותפקידו של מנהיג, בו קרע שרת

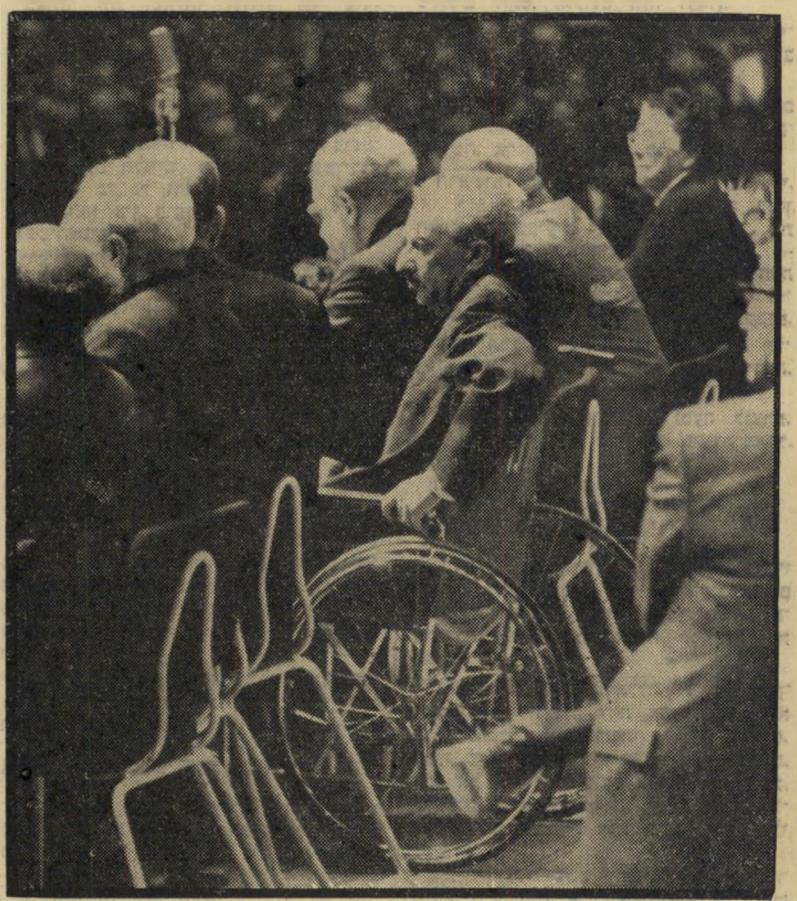
השבוע חוסל סופית כוחם של בן-גוריון, נצר והצעירים

הקבורה

שהוגש לו, אבל לא להשביע בו את רעבונו, לא היה ביגיי מוכן להתרצות: „אינני שבע רצון, אבל עכשיו אינני מיואש!“ כאשר סופרה תגובה זו לגולדה מאיר, אמרה היא: הוא היה שבע-רצון יותר אילו כולם היו מצביעים נגדו. זה היה הופך אותו לקדוש. עכשיו הוא רק בלתי צודק.“ חסידיו של בן-גוריון יכלו לטפוח לעצמם על השכם, לעודד את עצמם כי זכו להרבה יותר ממה שציפו. וזאת למרות שהשיגו רק 848 קולות מתוך 1100 הקולות שרק לפני שבוע, לפי דבריהם, היו מובטחים להם. הם יכלו להריע בשופרות ולהכריז כי מעתה לא תוכל מפא"י להתעלם ממינוע חזק של 41%. אולם ניפנופים אלה לא היה בהם כדי להסתיר את עובדת היסוד שהתבררה עם תום ההצעה העשירית של מפא"י: מפא"י שלאחר ההצעה שוב אינה אותה מפא"י שלפניה.

החלטה של המיעוט בקשר לפרשה ב-41% של הקולות. אבל דוד בן-גוריון לא היה שותף לצהלת חסידיו. כמוכל המוכן לבלוע את הקרבן

בן-גוריון אתה שבע-רצון? נשאל דוד בן-גוריון על ידי חסידיו כאשר בישרו לו בהבעה של חווה ואושר על תוצאות ההצבעה בוועידת מפא"י, שם זכתה הצעת

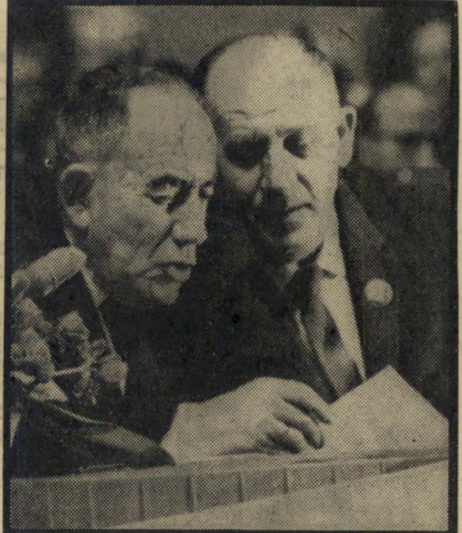

של משה שרת, אליו היה מרותק בשל שבר ברגלו, היה אפקט דרמטי שיזכה את שרת בתשואות כבוד ממושכות, אך הוא הסתייג כבר בתחילת נאומו מהתשואות, שהיו מכוונות למצבו ולא לדעותיו.

אשר יתר ימ רגשותו

בן-גוריון מובט. למרות שאוהדיו הצעקו וועידה, יצרו את הרושם כאילו רוב, ידע ביגיי כי הוא לוחם בקרב אבוד. בנאומו לשכנו, חזה במו עיניו כיצד החלק הארי של מפלגתו

פרס בחברת תומכיו במסדרון. הגוש התלכד סביב פרס ואנשי ביגיי פ עשרות חמומי-מוח פרוטים, שהרעישו עולם

נצר ואלמוגי, שני האנשים החזקים של מפא"י בעבר, שהוועידה העשירית נסלה מהם את כוחם בכך שהציגה את חולשת כוחם המאורגן.

כסא הגלגלים